

af Stort og Smaat, dels ved en Forstyrrelse af Fiskenes Leg, hvorved Formeringen hindres, dels ved en Udelæggelse af de Naturforhold i Vandene, som ere Livsbetingelser for Fiskene, navnlig Tilintetgjørelsen af de lavere Dyreliv, der give Fiskene deres væsentligste Føde, Dproden af Havbunden, og Forstyrrelse af den derværende Plantevægt, der yder Fiskene Tilhold og Skjulesteder osv."

Naar Mindretallet nu skal forsøge at belyse Værdien af det af Kommissionen saaledes Anførte, saa turde den mere almindelige Bemærkning først finde Plads, at Videnskaben endnu langtfra turde være naaet til at kunne give fuldstændige og paa-lidelige Oplysninger om alle de Forhold, som her kunne komme i Betragtning. Det Element, som Fiskene bebo, dets overordentlig store Udstrækning som udgjørende $\frac{3}{4}$ af Jordens Overflade, og dets forholdsvisse Utilgjængelighed udenfor Overfladen frembyde særlige Vanskeligheder for Studiet af mange vigtige Ørene af Ichthyologien. I det Hele og Store kan siges, at Ordningen af Havets Økonomi synes at være den, at medens de fleste Fisk lige fra Æget og under deres hele fremtidige Livsperiode til sammes seneste Stadier, ere udsatte for mangfoldige Farer, der have et uendeligt Antal Individuers Undergang til Følge, har Naturen paa den anden Side som Modsvægt herimod udrustet Fiskene med en saa overordentlig Forplantningsevne, at Havet næsten om forholdsvis kort Tid maatte synes utilstrækkeligt til at rumme Fiskemængden, dersom ikke den kolossale Formindstelse af Individuerne, ved at tjene til Føde for deres større og stærkere Kammerater, vedligeholdet den fornødne Ligevægt. Saavidt vides leve saa godt som alle Fisk af andre dyriske Organismer, og de fleste sluge hverandre uden Hensyn til, om de ere af deres egen Slægt og Art eller ikke, og uden anden Grændse end den, som Størrelsen sætter herfor. Havets Økonomi er saaledes bygget paa en enorm Produktion og en enorm Konsumtion af talløse Individuer, og allerede dette synes at maatte antyde, at Menneskets Indgriben heri i mange Tilfælde kun kan blive af umærkelig og forsvindende Betydning.

Svad angaar Kommissionens Paastand, at Fiskeriet kan ødelægges ved en Forstyrrelse af Fiskenes Leg, til hvilken Paastand Kommissionen mange Gange kommer tilbage, maa det Spørgsmaal paatrænge sig, at selv om Fiskelegen var udsat for i det Omfang, som Kommissionen mindre rigtigt forudsætter, at forstyrres ved Vaad-bragning og Brug af andre Fiskeredskaber, hvad Betydning vilde da denne Forstyrrelse kunne til-lægges lige overfor den uhyre Tilintetgjørelse af Leg, der finder Sted ved Udelæggelsen af store Masser af gydefærdige Fisk baade ved disses andre Fjender og ved Menneskene, hvilke sidste overhoved ikke kunne fange disse Fisk und-tagen netop paa den Tid, da de gydefærdige

komme til Rysterne for at lege. Dette gælder saaledes om Silben, der, undertiden med ubestemte Mellemrum, for hvilke endnu ingen Regel er funden, i talløse Masser søger ind til Rysterne i Gydetiden. At følge disse Silbestimers Veie i Oceanet og sige, hvorfra de komme, og hvorhen de atter gaa, naar de have leget, er et Problem, som Videnskaben neppe endnu kan løse; men Silben maa tages, medens den indfinder sig, og det vil ikke være uden Interesse at kaste et Blik paa, hvor overordentlige Mængder af Leg, og dermed af vordende Silb, der i Virkeligheden tilintetgøres ved denne nødvendige Fangst i Legetiden. Regjerin-gens tidligere Fiskerikonulent, afbøde A.S. Schmidt, ophjser i sin Betænkning, der er dateret den 6te Mai 1866, og findes i Tillæg A. til Rigsdags-tidenden for 1866—67, Sp. 957—992, at ifølge ansete Ichnologers Undersøgelser indeholder en Silberogn gennemsnitlig 68,000 Æg. Dette giver, naar der regnes at være lige mange Hanner og Hunner, 34,000 Æg for hver Silb, der fan-ges, altsaa for en $\text{Dl } 80 \times 34,000 = 2,720,000$ Æg, for 1,000 Dl , der kan fanges i en eneste Nat, 2,720 Millioner Æg, som i en Nat gaar til Grunde. Men hvad vil en enkelt Nats Fiske paa et enkelt Sted sige imod al den Mængde Silb, der under hele Aarets øvrige Fiskeetid bliver optagen. Et Forsøg paa at beregne Antallet af de Silbeæg, der kun i et enkelt Aar gaa til Grunde ved Fangsten af de drægtige Silb, vilde føre til et Tal af en uoverskuelig Størrelse. Den Tanke ligger ganske vist nær, om dog ikke en saa enorm Tilintetgjørelse af Legen tilsidst maa føre til, om ikke en Udelæggelse, saa dog en meget kjendelig og følelig Formindstelse af Silbefiskeriet, og om der derfor ikke er god Grund til at gribe til Midler herimod. J. A. Schmidt meddeler i sin fornævnte Betænkning, at dette Spørgsmaal blev underkastet Prøvelse af en i Skotland nedsat kongelig Kommission, men at denne Kommission efter de omhyggeligste Undersøgelser, om hvis Dygtighed, Alvor og Paaalidelighed der ikke fore-ligger nogen Grund til at tvivle, kom i sin i Aaret 1863 afgivne Betænkning til det Resultat, at uagtet den uhyre Masse Silb, der aarlig fanges af Skotlands 40,000 Silbefiskere, tager Mennesket dog kun 5 pCt. imod, hvad Silbens andre Fjender samtidigt opluge. Lige over for denne Kjendsgjerning bliver der intet Andet tilbage end at erkende, at Menneskets Indgriben i Na-turens Økonomi paa dette Omraade er betydnings-løs og magtesløs; thi naar Silbens andre Fjender samtidigt tage 95 pCt., kan det Intet have at sige, hvad enten Fiskerne tage 5 pCt. eller derfra nedestfer til slet Intet. Her kunne Masse-Stør-relser, Fredningstider etc. intet Udslag gjøre. Og dog er Silben langtfra den frugtbareste Fisk. Kroyer beretter, at en Dorfsterogn gennemsnitlig indeholder 9,500,000 Æg, altsaa henede 200 Gange flere end en Silberogn. Vel affætter Silben